

Сирена

Юрій Гундарів

Війна вбиває...
Земля змучена стогне.
Багряна трава.

Ранок.
Золотий жовтень.
Озеро завмерло, віддзеркалюючи заспані очі багатоповерхівок.

Жінка, років сорока, повненька і, певно, не дуже вродлива, скромно одягнена, сидить на лавочці, похитуючи ногою стареньку коляску, що переходить, певно, від одного покоління немовлят до іншого. Поруч, щільно притулившись до неї, хлопчик років восьми, такий само повненький і зовні малопримітний, то відкриваючи, то закриваючи підручник у клітчастій обкладинці, при цьому синхронно то розплющуючи, то заплющуючи очі, вчить напам'ять, ворущаючи великими губами, заданий у школі вірш.

- Та тихіше ти, Владика розбудиш, - люто шипить мати на старшого сина.
 - Я взагалі мовчу, — ображено напиндючується хлопчик і демонстративно відкладає у бік книжку.
 - Дмитрику, давай вчи, бо завтра знов буде, як минулого разу...
 - І нічого не буде!
 - Кому кажу: давай вчи!
 - Господи, та я й так вже все знаю.
 - Тільки не треба Господа всує згадувати!
 - І так не можна, і цього не можна, — в очах Дмитрика стоять сльози.
 - Гаразд-гаразд, тільки не сердься, - мама, однією рукою ніжно обіймаючи сина, іншою дістає пляшечку з молоком.
 - Відчуває моя душа, зараз прокинеться наш мучитель!
- Дмитрик давиться від беззвучного сміху, затуляючи рота пухлими руками.
- Так, годі тут веселитися, - мама прибирає руку з плеча старшого сина, і одразу на її добродушне обличчя набігає сувора хмарка. — Читай вже давай!
 - Будь ласка-будь ласка, - Дмитрик легко, незважаючи на повноту, схоплюється з лавки, низько вклоняючись.
 - "Білка"! - артистично здіймаючи руку, оголошує читець.
 - Тільки на півтону нижче! — мамині брови зводяться домиком.

- Єсть на півтону нижче! - Дмитрик браво клацає підборами і віддає честь.
- Чудо ти моє горохове, - благає мама, - та читай вже!
- "Білка"! - на біс повторює хлопчик і починає читати:

Хвіст трубою, спритні ніжки -

Плиг із гілки на сучок!

Носить білочка горішки

В золотий свій сундучок.

В неї очі, мов горішки...

З коляски раптом доноситься тонесеньке попискування.

- Все, досить, буду його годувати!

Дмитрик задоволено раз у раз бурмоче собі під ніс: "В неї очі, мов горішки..."

Тихе попискування, нарешті, змінює тихе сопіння. Отже, мучитель прокинулись і снідають.

- Мамо, а можна я качок поки погодую? - Дмитрикова рука тягнеться до батона.

- Можна-можна, - відмахується від старшого мати, з головою поглинена годуванням молодшого, - тільки не весь, щось й на обід залиш!

Дмитрик вмить відламає третину батона й широким кроком прямує до озера, залишаючи на запушеному за ніч інієм піску перші сліди.

Качки, помітивши довгоочікуваного годувальника, з усіх боків озера на шаленій швидкості стрілою несуться до хлопчика.

- Друзі мої! - волає Дмитрик. - Всі до мене! Шви-день-ко!!!

Сонце вилізло вже високо-високо, й дерева над озером спалахують багровим сяйвом.

Качки хором полюють за крихтами, вистрибуючи з води. Повітря наповнене їхнім гортанним вереском, бризками й пір'ям.

- В неї очі, мов горішки, - озеро ледве чутним відлунням вторить дзвінкому Дмитриковому голосу.

Раптом сонячний ранок, наче достигле яблуко ножем, прорізає сирена.

Дмитрик незграбно мчить до матері.

- Мамо, а що нам тепер робити? — важко дихаючи, питає він.

Мама — велика, сильна, незворушна — мовчить...

- А що, зрештою, робити? Та нічого! Ми вже більше не будемо бігати ховатися по укриттях... Нехай вони самі ховаються — від свого сорому!

Дмитрик аж спалахує гордістю за свою маму і швиденько повертається до неї спиною, щоб вона не помітила сліз, що так несподівано, навіть підступно, накатили йому на очі...

Жінка пильно вдивляється у міцно збудовану фігурку старшого сина, похитуючи ногою коляску.

Вона посміхається.

Війна вбиває...

Сонце цілує землю.

Життя триває.